

Република Србија
УПРАВНИ СУД
5 У. 6968/14
02.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ... – ...,, коју заступа пуномоћник Драгољуб Симоновић, адвокат из Београда, са седиштем канцеларије у Обреновцу, Немањина бр. 10, против туженог Секретаријата за социјалну заштиту Градске управе града Београда – Сектора за социјалну заштиту, ради поништаја решења, XIX-02 број: 560-984-1/2013 од 04.04.2014. године, у предмету остваривања права на додатак за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Градског центра за социјални рад у Београду – Одељење Обреновац, број: 55320-1668/2013 од 06.08.2013. године, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиље за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица.

У тужби, поднетој Управном суду дана 09.05.2014. године, тужиља, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, односно неправилног закључка изведеног из утврђеног чињеничног стања и у вези са тим, неправилне примене материјалног права и то одредаба чл. 92. Закона о социјалној заштити и чл. 41а Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Указује да су органи одлучивања у конкретном случају морали да се ограниче на здравствени разлог који је тужиља навела у захтеву за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица – болест и недовољна покретљивост леве руке због које она не може да се храни, свлачи и облачи, односно да одржава личну хигијену без помоћи другог лица. Да је у конкретном случају изведен погрешан закључак у погледу чињеничног стања, између осталог, доказује и тачка 7. Налаза, мишљења и оцене органа вештачења у другостепеном поступку, под називом "Образложење оцене и мишљења о правилности Налаза, мишљења и оцене органа вештачења у првостепеном поступку", у којој је наведено да је увидом у медицинску документацију у списима предмета утврђено да се код именоване ради о стању

након радикалне мастектомије лево због карцинома, постоперативно спроведена хемиотерапија и зрачење, сада знаци лимфедема у пределу леве руке, лево раме лечено због мета промена, знаци брахијалне плексопатије, болна осетљивост у пределу левог рамена са ограниченим кретњама и знацима контрактуре, флексија након фрактуре у левом лакту, а екстензиона контрактура ситних малих зглобова леве шаке, хипотрофија делтоидеуса лево и знаци лимфедема леве руке. Просто је несхватљиво да су се органи вештачења после оваквих чињеница и медицинског регистравања чињеница које се односе на тужиљину леву руку, на крају изјаснили да је тужиља "самостално покретна" и да "код именоване не постоји потреба за помоћи и негом од стране другог лица"?! Са тих и других у тужби ближе наведених разлога, предложила је да суд ову управну ствар реши у спору пуне јурисдикције, тако што ће уважити тужбу, поништити оспорено решење и тужиљи признати право на додатак за помоћ и негу другог лица, као и обавезати тужени орган да тужиљи накнади трошкове поступка и то за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара, по АТ.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени суда, поступио тужени орган када је одбио, као неосновану, жалбу тужиље, налазећи да је првостепени орган правилно одлучио када је одбио, као неоснован, захтев тужиље за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица, јер иста не испуњава услове из члана 92. Закона о социјалној заштити, за коју одлуку је дао разлоге које, као довољне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Одредбом члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити ("Службени гласник РС", бр. 24/11), прописано је да право на додатак за помоћ и негу другог лица има лице коме је због телесног или сензорног оштећења, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица да би задовољило своје основне животне потребе. Ставом 2. истог члана закона, прописано је да право на додатак за помоћ и негу другог лица остварује лице из става 1. овог члана ако то право не може да оствари по другом правном основу. Ставом 4. истог члана закона, прописано је да потреба за помоћи и негом другог лица утврђује се на основу прописа о пензијском и инвалидском осигурању. Ставом 5. истог члана закона, прописано је да потреба за помоћи и негом другог лица постоји код лица из става 1. овог члана коме је услед телесног оштећења, оштећења чула вида које узрокује губитак осећаја светлости са тачном пројекцијом или се вид постиже са корекцијом до 0,05, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица ради задовољења основних животних потреба и које не може да устане из кревета, да се креће унутар стана без употребе помагала, да се храни, свлачи и облачи или да одржава основну личну хигијену без помоћи другог лица.

Према одредби члана 41а Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Сл. гласник РС" бр. 34/03 ... 108/13), право на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица, има осигураник и корисник пензије, коме је због природе и тежине стања повреде или болести утврђена потреба за помоћи и негом за обављање радњи ради задовољавања основних животних потреба (став 1.); потреба за помоћи и негом другог лица постоји код лица из става 1. овог члана које је непокретно, или које због тежине и природе трајних болести и болесног стања није способно да се самостално креће ни у

оквиру стана, уз употребу одговарајућих помагала, нити да се само храни, свлачи, облачи и да одржава основну личну хигијену, код слепог лица које је изгубило осећај светлости са тачном пројекцијом и код лица које постиже вид са корекцијом до 0,05 (став 2.).

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, утврдио да је првостепени орган по захтеву тужиле од 13.06.2013. године, покренуо поступак за остваривање права исте на додатак за помоћ и негу другог лица и да је прибавио Налаз, мишљење и оцену органа вештачења РФ ПИО у првостепеном поступку, број: 10221 01 од 19.07.2013. године, којим је, на основу обављеног непосредног прегледа именоване и размотрења приложене медицинске документације, утврђено да код тужиле не постоји потреба за помоћи и негом другог лица. У допуни поступка по жалби, другостепени орган је прибавио Налаз, мишљење и оцену органа вештачења РФ ПИО у другостепеном поступку, број: 1389 од 19.12.2013. године, којим је такође утврђено да код тужиле не постоји потреба за помоћи и негом другог лица, а орган вештачења у другостепеном поступку је, код давања оцене и мишљења, ценио наводе из жалбе, Налаз, мишљење и оцену органа вештачења у првостепеном поступку од 19.07.2013. године и медицинску документацију у списима предмета, коју је ближе навео у образложењу оспореног решења, као и осталу медицинску документацију која се налази у списима и закључио да је приложена медицинска документација довољна за вештачење и да непосредни преглед није потребан, те на основу приложене медицинске документације утврдио да се код тужиле ради о стању након радикалне мастектомије лево због карцинома, постоперативно спроведена хемиотерапија и зрачење, сада знаци лимфедема у пределу леве руке, лево раме лечено због мета промена, знаци брахијалне плексопатије, болна осетљивост у пределу левог рамена са ограниченим кретњама и знацима контрактуре, флексија након фрактуре у левом лакту, а екстензиона контрактура ситних малих зглобова леве шаке, хипотрофија делтоидеуса лево и знаци лимфедема леве руке, остали налаз на GE и DE уредан, као и налаз на унутрашњим органима, кичма: без деформитета задовољавајуће покретљивости, самостално је покретна, свесна, оријентисана, кардиопулмонално компензована, постоперативни ожиљак након мастектомије уредно зарастао, груби неуролошки налаз уредан, психички: неупадљива. На основу тако утврђеног здравственог стања, орган вештачења у другостепеном поступку је мишљења да је орган вештачења у првостепеном поступку правилно оценио да код тужиле не постоји потреба за помоћи и негом другог лица, јер је иста самостално покретна, није слепо лице, нема елемената кардиопулмоналне декомпензације и не може се сматрати беспомоћним лицем. Како су орган вештачења РФ ПИО у првостепеном поступку и орган вештачења РФ ПИО у другостепеном поступку, као надлежни органи за вештачење у смислу одредбе члана 101. Закона о социјалној заштити, сагласни у мишљењу да код тужиле не постоји потреба за помоћ и негом другог лица из напред цитиране одредбе члана 92. Закона о социјалној заштити и како су, по оцени другостепеног органа, мишљења органа вештачења дата у складу са одредбама члана 10. став 2. и члана 34. и чл. 40. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења РФ ПИО ("Службени гласник РС", бр. 59/08...7/12) и као и таква су у потпуности могла да послуже као пуноважно мишљење вештака у смислу члана 149. Закона о општем управном поступку, то је и по оцени Управног суда, правилно закључио тужени орган, да је правилно поступио првостепени орган када тужиле није признао право на додатак за

помоћ и негу другог лица, будући да иста сходно цитираним одредбама закона, не испуњава услове за остваривање наведеног права.

Суд је оценио као неосноване наводе тужиле да је оспорено решење донето на основу погрешно утврђеног чињеничног стања, јер су све чињенице које су битне за оцену неспособности за самосталан живот и рад тужиле утврђене на основу Налаза, мишљења и оцене органа вештачења, у складу са одредбом члана 93. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, којим је прописано да кад је за решавање о праву из пензијског и инвалидског осигурања потребно утврђивање постојања инвалидности, телесног оштећења, узрока инвалидности и телесног оштећења, потпуне неспособности за рад и неспособности за самосталан живот и рад, Фонд утврђује те чињенице на основу Налаза, мишљења и оцене органа вештачења, чије се образовање и начин рада уређује општим актом Фонда.

По оцени суда, неосновани су и наводи тужиле да је тужени орган погрешно применио материјално право, јер су на правилно утврђено чињенично стање правилно примењене одредбе чл. 92. став 1. Закона о социјалној заштити и чл. 41а Закона о пензијском и инвалидском осигурању, на које се тужени орган позвао.

Предлог тужиле да суд донесе пресуду у спору пуне јурисдикције није уважен, с обзиром на то да је тужба одбијена, па нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Суд је решавао без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09).

Како тужилца у овом управном спору није успела, то је њен захтев за накнаду трошкова спора одбијен, применом одредаба члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, уз сходну примену члана 151. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), те је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 02.02.2017. године, 5 У. 6968/14

Записничар
Снежана Николић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

AM/PP